

Η ΒΑΓΙΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΑΛΗ ΠΑΣΣΑ

Ο κ. Γ. Δουρούτης, διηγητής μας απέστειλε την κάτωθι επιστολή, την οποίαν ευχαρίστως δημοσιεύομεν.

Ἀξιότιμε Κύριε Διευθυντά,

Ὡς συμπλήρωσιν τοῦ ἐν φέλλῳ ἀριθ. 132 τῆς 21 Ὀκτωβρίου 1926 τοῦ «Μουσικοῦ ἱστορικοῦ δημοσιεύματος τοῦ Ἰωάννου τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ προσάξω ἐν τῷ ἐξῆς πληροφόρησι ἀφορῶσα εἰς τὸ μετασθῆν ἠρωτικῶν μεταξὺ τοῦ ἐκ πατρὸς θείου μου Ἰωάννου καὶ τῆς βαγιοπούλας τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ.

Ἡ Αἰκατερίνη Κ. Φύλον, ἡ βαγιοπούλα, δὲν ἦτο ἐκ τῶν γεννηθῶν ἢ παλαιόθεν τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ἀλλὰ μικρὴν κορμάριον, θυγατέρα τῆς πατριάρχου Βάγιας ἦτοι παραμόνας τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, ἦτοι μεγάλης ἐκ τῶν τριῶν ἐπιστοφῶν. Καὶ ἡ ἐπίμοσιον λοιπὴν ἀπέστη τῆς βαγίας, οὐδὲν Κωνσταντίνου, Φύλον, ὁ Ἀλῆ Πασσᾶς ἐπέτελεν εἰς τὸν ἐν Κωνσταντίνῳ ἐγκρατομητὴν πάλαιον μου Γεώργιον Δουρούτην τὸν μουχιονοῦντι, διὰ τοῦ ὁποῖου διάτασσο ὅπως τὰ ἀφορμολογῶν τῶν πῶν τῶν Γεννηθῶν μὴ τῆς βαγιοπούλας, τῆς ἀποίας σημεῖον δὲν ἀναγράφεται ὁ ἰσομνηστικὸν ἐἰς τὸν μουχιονοῦντι, δίδει μίαν ἦτο ἡ βαγιοπούλα. Ὁ πάλαιος μου ἐπέμοσιον εἰς τὴν διασφῆρ ταύτην τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ πορφυρῆ ἀπόστασις, ἦτοι κατὰ Ἰανουάριον 1817, εἰς τὴν τέλειον τῶν ἀφορμολογῶν τοῦ ἴσου τοῦ Ἰωάννου ἄριστος τοῦ Πουρ ἢ 1200 τὸ πῶν ἐτος τῆς ἡμέρας τοῦ μετὰ τῆς βαγιοπούλας ἦτις καὶ αὐτὴ δὲν ἐπαθῆτο ὅτι εἶχε μεγαλειότησιν αὐτῶν.

Γνωστὸν δ' ὅτι εἰς τὴν ἡπείρου καὶ εἰς τὴν Ἀλβανίαν καθὼς καὶ εἰς τὴν Μάνην καὶ ἀλλοθῶν ἴσως, ἐγένοντο ἄλλοι καὶ ἐξακολουθῶν πειθῶν νὰ γίνοντι ἀκόμη μνηστῆα μεταξὺ πᾶσων καὶ κορασιῶν ἡμέρας ἀντι, τρεσάσων καὶ τριῶν ἐτῶν ἀκόμη. Ἐν καὶ ἡ μεταξὺ τῶν θεῶν μου Ἰωάννου καὶ τῆς Αἰκατερίνης Φύλον μνηστῆα ἐπῆρξεν ποσὸν βίαις ἀσκηθείας ἐκ μέρους τοῦ Ἀλῆ Πασσᾶ, οὐχ ἦτιον ἐξαρμολογῆται ἔγρησται καὶ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τριῶν καὶ μετὰ τῆς εἰς Ἰταλίαν ἀποδησίαν τοῦ πάλαιον μου ἐπὶ πολλὰ ἔτη, καὶ διελθῶν ἡμέρας, μετὰ τῆς ἐγγιζήσων τῶν μνηστῆθῶν ἐν Ἀρχαῖς τῆς Ἰταλίας καὶ Ἀργυροῦν 1828 ἦτοι μετὰ 11 1/2 ἀπέλασμα ἔτη, ἐπὶ τὸ λόγῳ ὅτι ἡ μνηστῆα αὐτῆς εἶχε γίνῃ ἄνω τῆς σφαιρῶσων τῶν μνηστῆθῶν ὁποῖες ἦσαν ἀνήλικοι κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελέσεως αὐτῆς καὶ ἐπὶ καταβολῆ ἑκατὸν ταλλήμων διατίθητον εἰς τὴν Αἰκατερίνη Φύλον λόγῳ ἀποζημιώσων (ἐπιτήρησιν πολυκαθῶν διὰ τὸ αὐτὸ ἔμνητον σφαιρῶσων ὡς ἀναγράφεται ἐν τῷ ἐξῆς γρησῶν μου ἀπὸ 6/18 Ἀργυροῦν 1828 ἐν Ἀρχαῖς τῆς Ἰταλίας γρησῶν συμφωνητικῶν διαλύσεως τῆς ἐν λόγῳ μνηστῆας. Ἐδοσαν ὁ Ἰωάννης Ἰουνοῦντις πρὸς δωρεάν εἰς μετοχῆ τῆς Αἰκατερίνης Φύλον τάλαρα Κονσταντίνου ἐκατῶν, 100, τὰ ὅποια ἀβύσσους μὲν ἀλλ' ἀντιβελήτους τάλαρα ἢ Αἰκατερίνη Φύλον εἰς γρησῶν τῆς γλ. κλ. α.)

Κατὰ τὸ τότε ἔθνη ἀποτελοῦντα νόμον, ἡ μνηστῆα ἐθεωρεῖται ὡς καὶ ὁ γάμος δεσμὸς τῆς καὶ δὲν ἰδύνατο νὰ λυθῇ μονομερῶς. Κατὰ τὸ ἀντικεῖνον ἀνεφάρμοστον συμφωνητικῶν διαλύσεως τῆς ἐν λόγῳ μνηστῆας μνηστικῶνται οὕτω ὡς ὁ γρησῶν αὐτῶν καὶ ὡς ἐν γρησῶν δὲ αὐτῶν γρησῶν μεταξὺ τῶν γρησῶν γρησῶν τῶν θέλων καὶ γρησῶν τοῦ Ἰωάννου καὶ τῆς Αἰκατερίνης ὡς ἀνήλικον.

22/11/26

Μετὰ τιμῆς
Ἰωάννης Α. Δουρούτης

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΣΙΝΙ

Ἡ ψευτοαρρώστεια του

Ἀπὸ τὰ πομπηνομήματα τοῦ Ροσσίνι παραλαμβάνομε τὸ ἐξῆς χαριεστάτο ἀνέκδοτο :

Μία ἡμέρα — ἦταν ἡ ἐποχὴ πού ὁ Ροσσίνι βροισζότανε στὸ Παρίσι — ὁ μεγάλος αὐτὸς συνθέτης εἶχε βγῆ νὰ ζῶνῃ τὸν ἀπογευματινὸν τὸν περὶπατο γύρω στὰ βουλεβάρτα. μαζί μὲ ἕνα ἀπὸ τοὺς φίλους του.

— Σὲ μὰ ὅμως γονία, ὁ Ροσσίνι, συνήντησε στὸν δρόμῳ τὸν Μάγεμπερο, γνωστὸν καὶ αὐτὸν συνθέτην στὸ Παρίσι. καὶ σταμάτησε λίγο γιὰ τὸν χαριετῆσιν.

Ὁ φίλος τοῦ Ροσσίνι εἶχε σταθῆ λίγο πῶν πέρα καὶ περιέμενε.

— Πῶς εἶσθε κ. Ροσσίνι ; Πῶς περνάτε ;

— Ἄ ! Κατὰ ! πολὺ ἄσχημα.

— Μπᾶ ! τί γερτε ;

— Δὲν εἶμαι διόλου καλά. Ἡ ὑγεία μου τελευταία ἔχει κλονισθῆ σοβαρᾶ.

Ὁ Μάγεμπερο ἐξέφρασε ἀμέσως τὴ λύπη του, τοῦ εὐχρίηθε περισσότερο καὶ τὸν χαριετῆσε.

Ὅταν χωρίστηκαν καὶ ὁ Ροσσίνι ξαναβρῆζε τὸν φίλο του, ὁ ὁποῖος τὸν περιέμενε δυὸ βήματα πάρα πέρα, ὅπως ἦταν φυσικὸ ὁμίλησεν γιὰ τὸν Μάγεμπερο, συνεγίζοντας τὸν περὶπατό του.

— Ἦταν ὁ Μαγεμπερό ! εἶπε ὁ Ροσσίνι.

— Ναί ! τὸν γνώρισα, ἀπαντᾷ ὁ φίλος του. Καὶ τάκουσα μάλιστα ὅλα.

— Ἀλλῆθευ ;

— Μὰ, γιὰτι τοῦ εἶπες ψέμματα τοῦ ἀνθρώπου ; Ἐσὺ ἄρροστος καὶ μάλιστα τόσο σοβαρᾶ ;

— Ἄ ! φίλε μου ἔχεις δίκην, γιὰτι δὲν ξέρεις τὸν ἀνθρώπου.

Λοιπὸν ἄκουσε : ὁ κύριος αὐτὸς εἶνε ὅπως γνωρίζεις ἕνας μουσικός καὶ φυσικᾶ ἕνας ἀντίηλθός μου. Ἐχω λοιπὸν μάθει θετικά, πῶς ἡ ζήλια του τελευταία ἔχει φθάσει σὲ τέτοιο βαθμῶ, πού εὐχεται νύχτα καὶ ἡμέρα νὰ πεθᾶνω γιὰ νὰ πάθῃ τὴ θέση μου στὸ Ὄδαιο. Ἀπεφάσισα λοιπὸν κ' ἐγὼ σήμερα, ἀφροὺ τὰ πράγματα ἦσαν ἔτσι, νὰ νὰ τοῦ διηγηθῶ αὐτὴν τὴν πλαστὴ ἀρρώστεια μου, γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ ἐλπίσῃ περισσότερο καὶ νὰ μὴν τὸν ἀπογοητεύσω λέγοντάς του ὅτι εἶμαι καλά καί... χαίρω ἄκραν ὑγείαν !...

σοντας τὴ δευτέρῃ του ιδιότητι, ἐγονάτισε καὶ προσευχίσθηκε.

Ἐνα μῆνα ἔμεινε στὸ κρεβάτι ὁ Τσιτσέλης. Ὅταν μύρωσε νὰ μιλῆσῃ, ἐκάλεσε τὸ λοστρόμο του καὶ ἐξήτησε πληροφορίας γιὰ τὸ πλοῖο του. «Ἐσώθηκα κ' αὐτὸ, κατετάνα. Τὴν τελευταία στιγμή, μπόρεσα καὶ τὸ τραβίσαμε στὸ λιμάνι. Ὁ ἀγέρας εἶχε καλμαίρει λίγο... Νά, κοίταξέ το! Τώρα τοῦ διορθώνουμε τὶς ζημιές.» Ὁ πλοίαρχος μὲ δακρυσμένα μάτια, εἶδε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ καράβι του πού ἦταν ἀραγμένο στὸ λιμάνι καὶ τὸν περιέμενε.

— Φέρτε μου τὸ μπασιῶ μου ! διέταξε τὸ λοστρόμο, ὁ ὁποῖος ἐξέτέλεσε πρόθυμα τὴν διαταγῇ.

Ὁ πλοίαρχος ἔπῃσε ἀπὸ τὸ μπασιῶ ἐκατὸ χρυσὰ τσεκόνια, τὰ ὁποῖα προσέφερε στὸν ἠγούμενον. Ἄλλ' ὁ πάτερ Ὀνορηθὴς δὲν ἤθελε νὰ δεχθῆ μὲ κανέναν τρόπο ἀμοιβῆ. «Δόστα στους φτωχοὺς τῆς πατριῶς σου ἢ μοίρασέ τα στους ναῦτες σου, τοῦ εἶπε. Ἐγὼ ἐξυπηρετῶ τὸν Θεόν.»

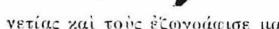
— Μὰ τότε πῶς νὰ ξεπληρώσω τὴ ζωὴ πού μου ἔδωσες ; ρώτησε ὁ πλοίαρχος. Καὶ ὁ ἠγούμενος συγκινημένος τοῦ εἶπε, σφουγγίζοντας ἕνα δάκρυ :

— Μοῦ φράνει ἕνα καὶ μόνο. Στὴ Βενετία πού θὰ πᾶς, στὴν προμηναία τὸν Σκλαβόνιον, εἶνε τὸ μέγαρο τῆς οἰκογενείας μου. Πούς ξέρει ἂν ζῆ ἡ γυνὴ μητέρα μου καὶ ὁ ἀδελφός μου Μαρίνος. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν νὰ τοὺς ἐπισκεφθῆς καὶ νὰ τοὺς μιλήσης γιὰ μένα, νὰ τοὺς φέρῃς νέα μου.

— Ἀλλὰ γιὰτί νὰ μὴν ἐρθῶς μαζί μου ; εἶπε ὁ Τσιτσέλης. Ἐλα πάτερ μου ! Σὲ δέχομαι ευχαρίστως !

Καὶ ὁ πλοίαρχος ἐκατάφρασε τὸν ἠγούμενο νὰ συναξιθεύων τὸν Βενετία. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πλοῖο τοῦ Τσιτσέλη, μὲ τὴ σημαία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, ἔκανε πανιὰ καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ πλοίαρχος ἐφιλοξενεῖτο στὸ ἀρχοντικὸ τοῦ Ὀνορηθῆ. Ὁ ἠγούμενος βρῆζε τὴν μητέρα του ζωντανή, ἀλλ' ὁ ἀδελφός του Μαρίνος εἶχε πεθᾶνει...

Ὁ Ἐνετός κληρικὸς καὶ ὁ Κεφαλλονίτης πλοίαρχος εἶχαν γίνῃ ἀχώριστοι φίλοι. Μιὰ μέρα ἐπῆγαν σ' ἕνα διάσημο ζωγράφο τῆς Βενετίας καὶ τοὺς ἐξογράφησε μαζί, στὸν ἴδιο πίνακα.

Καὶ τώρα, ὕστερ' ἀπὸ 130 χρόνια, στὴν ἀρχοντικὴ τραπεζαρία τοῦ οἴκου Τσιτσέλη, στὸ Λαζούρι, κορμετῆ ἕνας μεγάλος πίνακας πού παραστᾶναι τὸν «Φλάρη» (τὸν ἠγούμενο) ὁ ὁποῖος μὲ τὸ δεξιὸ χεῖρ κρατεῖ τὴν χειρονομική μίλη καὶ τὴν εἰσάγει στὴν πληγῇ τοῦ πλοίαρχου. Στὴν ἀκρὴ τῆς εἰκόνας διακρίνεται ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, ἐπάνω στους ἀποτόμους βράχους. Οἱ Τσιτσέληδες ἔχουν τὴ ζωγραφιά αὐτὴ οἰκογενειακὴ κειμήλιο μεταβιβάζομενον ἀπὸ πατρός εἰς υἱὸν καὶ τὴν ὀνομάζουσι ὁ «Φλάρης». Καὶ μὲ δικαία ὑπερηφάνεια διηγούνται στους ξένους τὴν οἰκογενειακὴ τους αὐτὴ τραγωδία, ὅπως τὴν περιγράψαμε.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΚΑΤΑΡΡΑΚΤΗΣ

Πάει λοιπὸν πᾶ ἡ δόξα τοῦ Νιαγάρα : Ὁ καταρράκτης αὐτός, ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο ὡς ὁ πρῶτος τοῦ κόσμου, σήμερα βροισζεται στὴν τριτὴ θέση.

Ὁ πρῶτος καταρράκτης σήμερα εἶνε στὸ Ἰγκουάζο, στὰ σύνορα μεταξὺ τῆς Ἀργεντινῆς καὶ Βραζιλίας.

Ὁ περίφημος αὐτὸς καταρράκτης τοῦ Ἰγκουάζο, διαφερίει σὲ 267 μικροτέρους καταρράκτες, πέφτει δὲ ἀπὸ ὕψος 40—60 μέτρων, ἀπὸ ἕνα βραχώδες καὶ φοβερὸ ὕψωμα. Ἡ βοή τοῦ νεροῦ αὐτοῦ πού πέφτει μὲ ὄρη ἀπὸ ἐκεῖ ἐπάνω εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε γίνεται ἀκούσθῃ σὲ ἀπόσταση 40 χιλιομέτρων, ἡ δὲ δύναμις τῶν νερῶν πού πέφτουν ἀπὸ τὸ τρομερὸ αὐτὸ ὕψος, ὑπολογίζεται ὅτι θὰ εἶνε 14 ἑκατομμυρίων ἵππων.

Τὸ Ἰγκουάζο βροισζεται σὲ ἀπόσταση 500 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ Βουένος Ἀῖρες, ἡ δὲ Ἀργεντινὴ Δημοκρατία, συμφωνοῦσας καὶ τῆς Βραζιλίας ἀπεφάσισαν νὰ μὴν ἐπιτρέψουν νὰ ἐκμεταλευθῶν τὸν καταρράκτην αὐτὸν οἱ διάφοροι βιομήχανοι, ἀλλὰ νὰ τὸν διατηρήσουν ἔτσι στὴ φυσικῇ του καὶ πρωτόγονῃ κατᾶστασιν γιὰ νὰ ἀποτελῆ πάντοτε ἕνα θαυμάσιο καὶ περιφῆμο θέαμα.

Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν μάλιστα ἀρχισαν ἀπὸ ἐνός ἔτους νὰ κτιζοῦν ἐκεῖ κοντὰ μεγαλοπρεπῆ ξενοδογεῖα καὶ νὰ καλλιεποῦν τριγύρω περὶφῆμα πάρα, γιὰ νὰ γίνῃ ἔτσι μὲ τὸν καιρὸ, μὲ ἀξιοθέατῃ καὶ ἀνετὴ διαμονῇ στους ξένους περηγητάς, οἱ ὁποῖοι σφωρῶν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ ἀληθινὰ ὑπέροχο καὶ ἄγριο αὐτὸ θέαμα τοῦ καταρράκτου τοῦ Ἰγκουάζο.

